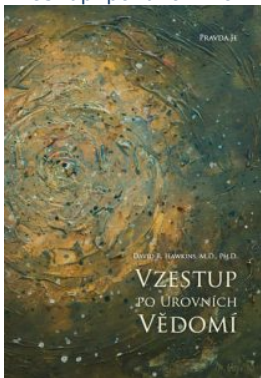

Kapitola 1. Hanba: zoufalství (úroveň 20 a níže)

Předcházející část: Přehled – Evoluce vědomí

Vzestup po úrovních vědomí	Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017
	
Přesměrovat a objednat knihu...	

KAPITOLA 1

Hanba: Zoufalství

(Kalibrace úrovně 20 a méně)

Úvod

Tato úroveň je nebezpečně nejbliže k smrti, což může vést k sebevraždě z hanby nebo v mírnějším případě k postupné degradaci života. Často bývá smrt způsobena zbytečnou nehodou. Všichni máme určité prožitky bolesti ze „ztráty tváře“, z toho, že se cítíme zdiskreditovaní, nebo jako „člověk k ničemu.“ Při studu svěšujeme hlavu a plížíme se pryč a přejeme si být neviditelní. Zapuzení je tradiční doprovod studu a v primitivních společnostech, z nichž všichni pocházíme, se vyloučení rovná smrti. Je základem strachu z nesouhlasu a odmítnutí nebo selhání.

Zkušenosti z raného života, které vedou ke studu, jako je zanedbávání či fyzické, emocionální nebo sexuální zneužívání, vedou k hanbě a pokřívují osobnost na celý život, pokud tyto problémy nejsou vyřešeny později. Stud, jak odhalil Freud, produkuje neurózu. Ničí emocionální a psychické zdraví. Výsledkem je nízké sebevědomí. Zvyšuje se náchylnost k rozvoji fyzické nemoci. Osobnost, u níž dominuje stud, je plachá, uzavřená, introvertní, a sebepodceňující.

Krutí lidé používají stud jako svůj nástroj a i jejich oběti se často

stávají krutými. Zahanbené děti jsou kruté ke zvířatům a k sobě navzájem. Chování lidí, jejichž vědomí dosahuje úrovně 20 je nebezpečné. Jsou náchylní k halucinacím, obviňování druhých a také k paranoie. Někteří rozvinou psychotické poruchy nebo páchají zvrhlé zločiny.

Někteří stydliví jedinci kompenzují tím tuto vlastnost perfekcionismem a přísností, stávají se vzteklými a netolerantními. Nechvalně známé příklady tohoto jsou morální extrémisté, kteří zakládají občanské hlídky, projektují svůj vlastní podvědomý stud na druhé a cítí se pak v právu je napadat. Motivem sériových vrahů je často sexuální moralismus spojený s přesvědčením o jejich právu trestat „špatné“ ženy.

Vzhledem k tomu, že stud snižuje hodnotu osobnosti, má za následek sklon k dalším negativním emocím a proto často produkuje falešnou hrdost, hněv a pocity viny.

Klinický obraz

Těžká deprese je závažná úroveň vědomí, která může paralyzovat a ohrožovat život. To se týká nejen jednotlivců, ale i celých skupin lidí, kteří umírají z apatie, nebo dokonce páchají sebevraždy.

Zoufalství se vyznačuje bezmocí a beznadějí, a proto jde o neúnosný stav. Vůle k životu je ztracena, ale ani akt sebevraždy není možný kvůli nedostatku energie. Pasivní sebevražda nastane z neschopnosti přijímat potravu nebo jiného neuspokojení fyzických potřeb. Paradoxně, když se člověk vymaní z těžké apatie a deprese a získává více energie, je schopen aktu sebevraždy, což vysvětluje nepochopený klinický paradox, že údajně jsou antidepresiva příčinou sebevražd, a to zejména u dětí a dospívajících. Tento jev byl dobře známý dlouhou dobu dávno předtím, než byla antidepresiva k dispozici. Když se apatický depresivní pacient začne zlepšovat, objevuje se fáze deprese, ve které může pacient provést sebevraždu. Před mnoha lety, před objevem antidepresiv, bývali pacienti pečlivě hlídáni během období, kdy se vymaňovali z apatie (Hawkins, 2005).

Hanba je také reflexní sebenenávist, která, když se obrátí směrem ven, může mít za následek vážné, dokonce vražedné agrese. Je pozoruhodné, že značné procento lidí, kteří nesmyslně zabili spolužáka, byli údajně na antidepresivech.

Deprese je doprovázena významnými změnami ve fyziologii mozku a nízkou úrovní kritických neurotransmiterů, jako je serotonin a norepinefrin. Sklon k depresi zahrnuje silné genetické a karmické faktory, a často se opakuje v téže rodině. To je také v korelaci s náchylností k alkoholismu. Odhaduje se, že nejméně jedna třetina dospělých bude mít

někdy ve svém životě vážnou nebo středně těžkou depresi.

Klinická deprese obvykle vyžaduje odbornou pomoc. Je také obtížné odlišit skutečnou sebevražednou hrozbu od relativně častějších demonstrativních sebevražedných gest či hrozby, které vyplývají z jiného problému, obvykle spojeného s mezilidskými vztahy a záští.

Deprese závažného stupně sice mohou být při vhodných podmínkách zpracovány, ale ve skutečnosti svědčí o potřebě psychiatrické nebo jiné profesionální klinické pomoci, jakož i o potřebě ochrany a podpory. Ztráta naděje a vůle k životu, spolu s doprovodnou depresí, se často vyskytuje u osamělých izolovaných osob, starších lidí, a obyčejných lidí, kteří prožili psychologické vyčerpání a těžký stres, jako je rozvod, finanční katastrofa, ztráta milované osoby a samotný proces žalu. Sebevražda je hlavní příčinou úmrtí u adolescentů.

Stejně jako jiné nemoci, hlavní emocionální problémy se skládají z fyzických, mentálních a emočních prvků. Mohou existovat i další interpersonální a sociální faktory, stejně jako karmické vlivy. Musí se řešit některé nebo všechny faktory. Dokonce i zdánlivě jednoduchý zdravotní problém, jako je nediagnostikovaná funkční hypoglykémie, může být hlavním přispěvatelem. (Mnozí se zotavili z deprese jednoduše tím, že zamezili obsahu cukru v krvi.) Neschopnost požadovat ani přijímat odpovídající pomoc je často kvůli pýše (duševní), popření (psychologické), nebo prostě z neznalosti (karmické). Výkyvy nálad pak ovlivňují mezilidské vztahy a dokonce i pracovní místa (např. vraždy a šikana na pracovišti). S pokorou lze prozkoumat všechny působící faktory, a je možné dojít k vyléčení z dokonce velmi vážných, téměř fatálních stavů, o čemž svědčí zkušenosti účastníků duchovních podpůrných skupin.

Přitažlivost smrti

Ačkoli existuje společný předpoklad, že se všichni bojí smrti, paradoxně smrt je také, za vhodných podmínek vnímána pozitivně, což se projevuje jako atrakce (konec utrpení), nebo jako závěrečný akt pomsty, hrdinné oběti, nebo extrémní výraz sebelítosti. Existuje také „romantická smrt“, jež je oslavována pro své vnitřní drama (legendy, opery a fikce, jako je například *Romeo a Julie*).

Vzrušení smrti prostupuje římské koloseum, souboje, závodní dráhy a válečná bojiště. „Hrát si se smrtí“ je také lákadlem při vysokém riskování (např. černé bundy a tetování s lebkou a zkříženými hnáty motorkářů).

Smrt může být také ceremoniální (harakiri) a je slavnostně oslavována

při pohřbech s rakví pomalu taženou koňmi ve státních pohřebních průvodech.

Freud postuloval vnitřní instinkt smrti a nazval jej „Thanatos“ (na rozdíl od „Erós“, instinkt života), který je pohřben hluboko v primitivním podvědomí, kde potenciálně působí, a který může být posílen indoktrinací (sebevražední piloti, islámští sebevražední atentátníci, masové kultovní sebevraždy). V současné době existuje dlouhý čekací seznam horlivých dobrovolníků mezi islámskými extrémisty („my uctíváme smrt, a ne život“, řekl Bin Ládín.) Je zde tedy idealizovaný „kult smrti“, přitažlivý pro vnímavé naivní mládí, někteří nejen páchají sebevraždu, ale také současné masově vraždí nevinné. Během druhé světové války byli četní kamikadze i dobrovolníci. Tady má smrt přitažlivost a půvab dramatu. Nejčastěji je sebevražda aktem zoufalství v důsledku ztráty víry nebo naděje.

Duchovně: Temná noc duše.

Stav, kdy se člověk cítí opuštěn Bohem a svou existenci vidí jako beznadějnou, vede ke globálnímu pocitu deprese a může zahrnovat zkušenost, kterou lze přirovnat k zážitku nižších úrovní pekla, jak je popsal Dante: „Vzdejte se naděje, vy všichni, kdo sem přicházíte“. Tento stav může být také přechodná fáze, může být důsledkem intenzivní duchovní práce zejména u toho, kdo je práci oddán, který hází veškerou opatrnost za hlavu, aby prozkoumal nejhlubší úroveň vědomí, přičemž hluboce oddaný člověk intuitivně cítí, že je nutné vzdát se ega a odstranit veškeré pochybnosti. Tento stav může znamenat, že je třeba dosáhnout vnitřní validace duchovní pravdy, než dojde k naprostému opuštění ega. Kupodivu na stejnou cestu se může dostat přesvědčený ateista, který se snažil dokázat, že Bůh neexistuje. Těžká duchovní deprese může představovat poslední projev ega, protože bojuje o přežití. Základní iluze ega je, že je bohem a že bez ega se zemře. To, co je popisováno jako „temná noc duše“ je vlastně temná noc pro ego.

Konfrontace s podstatou ega může být neočekávaná a důsledkem může být uvolnění od připoutaností (závislostí) a iluzí ega a hýčkané falešné duchovní /náboženské víry a fantazie o Bohu, např. že Bůh bude reagovat na intenzivní prosby nebo vyjednávání („Klepání na brány od Ráje“); „Bože, podívej, jak jsem za Tebe trpěl. „

Paradoxně, temná noc duše je často příznakem významného duchovního pokroku, neboť to není to vyšší Já, ale ego, které je ve tmě. Určitou útěchu lze získat připomínáním si známých duchovních výroků, jako například, že Bůh nedopustí větší zkoušku, než jakou můžeme unést, nebo že Ježíš Kristus také potil v zahradě Getsemane krev, nebo že Buddha

také vyprávěl, že měl pocit, jako by mu byly lámány kosti a byl napaden démony.

V sevření duchovního zoufalství a černé beznaděje je potřebné vědět, že z duchovního hlediska je veškerý strach jen iluzí. Důvodem, proč je bezpečné pustit se úplně všeho, co je člověku drahé, včetně přesvědčení, že vnitřní jádro ega je zdrojem života samotného je, že ono tímto zdrojem ve skutečnosti *není*, bez ohledu na to, jak intenzivní se jeho prožívání může zdát. Poslední překážkou pro vzdání se a obrácení k Bohu je zdánlivě dále neredukovatelné jádro samotné vlastní existence. Lze to však přesto bezpečně udělat, protože toto zdání není pravdivé.

Kapitulací toho, co se zdá být samotným zdrojem, neredukovatelným jádrem a podstatou lidského života, se dveře otevřou, když je to karmicky vhodné, a začne být vyzařována Božská přítomnost. Osobní „já“, spolu s myslí se rozpouští do nekonečna „JÁ“ Věčného, ☐☐s jeho hlubokým klidem a stavem nadčasové Jednoty. Tento stav není důsledkem mysli nebo ega, ale spíše jeho nahrazením, jakmile ego přestane fungovat. Konečné kroky vyžadují odvahu, přesvědčení, a odevzdání sama sebe ve velkých hloubkách. Právě zde se Pravda ve formě vibrací a aury pravého učitele stává největší pomocí (obvykle nazýváno „mistrova milost“), podobně jako vzývání zvoleného mistra, Spasitele nebo nejvyšší duchovní reality, jako je Buddha, Kristus, Krišna nebo přímo Bůh.

Další forma temné noci duše vzniká jako důsledek pádu z vysokého stavu (jako je oddaná radost nebo extáze), jak to bylo dobře popsáno v životě křesťanských světců. Je to, jako když byl člověk „opuštěný Milovaným“. (Viz *životy svatých* od Butlera.) K tomu může dojít, protože člověk „vyčerpá svou dobrou karmu“, a následně mu vystoupí na povrch zbytky karmických připoutání a sklonů, aby je mohl zpracovat a odevzdat Bohu. Některé z nich jsou hluboké, jako je sebe nenávisť, zlost na Boha a uctívaných přesvědčení, které jsou často spojeny s přesvědčením o utrpení samém (např., že utrpení je milé Bohu, atd.)

V temné noci duše se víra v některé věci staví proti skutečné realitě. Všechna přesvědčení o Bohu jsou informace získané od ostatních z druhé ruky, a jako takové musí být brány. Důvod lze nalézt zkoumáním analogie k tomu, že pouze kočka skutečně ví, že je kočka, protože je kočka. Neví nic „o bytí“ kočky a nemá žádné systémy víry. Proto jsou všechna mylná přesvědčení o Bohu založena na cizí zkušenostní realitě. Cesta k osvícení vede přes hluboce upřímné přiznávání vlastní nevědomosti.

Zážitek božství uvnitř jako Já, nebo imanentní Bůh, je zcela odlišný od víry v transcendentního Boha. Z tohoto důvodu Buddha varoval před všemi vyobrazeními nebo pojmenováními Boha, protože Osvícení je stav, ve

kterém Já a Božské jsou identické. V tomto stavu není žádné „toto“, jako například vlastní jáství, kterým by bylo možné Já popsat. Tento stav nebo prožitek lze nejlépe popsat jako vyzařování Já, a v tomto stavu je vědění jeho vlastní realitou. (K tomuto tématu se vrátím v dalších kapitolách.)

Ačkoli termín ‚karma‘ není používán zejména v západních náboženstvích, je přesto základní realitou, protože jde o duchovní odpovědnost, která určuje osud duše po smrti. Tento pojem zahrnuje i duchovní problémy, které vyplývají z podstaty existence lidské bytosti, včetně skutečnosti, že lidstvo se vyznačuje omezeným duchovním porozuměním („neznalost“). To znamená, že smyslem lidského života je překonat a překročit tato zděděná omezení pomocí duchovních pravd, jak říkají velcí náboženští a duchovní učitelé.

Na západě je často „karma“ zaměňována se znovuzrozením, reinkarnací nebo s více lidskými životy. Karma pouze odkazuje na skutečnost, že duše je evolučního původu a osudu, a je odpovědná za svá rozhodnutí.

Každý již má specifickou kalibrovanou úroveň vědomí při narození. Pragmaticky, jak tento stav vznikl, by mohlo být považováno za irelevantní. Různá náboženství, stejně jako výzkum vědomí, nabízejí různá vysvětlení. Bez ohledu na důvody každý jedinec má pokračovat z místa, kde se v evolučním procesu ocitl. Nicméně bez pochopení individuální karmy se okolnosti zdají být náhodné nebo rozmarné, a toto není v souladu se závěry výzkumu vědomí, které prokazují, že veškeré Stvoření je odrazem Božské harmonie, spravedlnosti a rovnováhy.

Karma zoufalství

Karmické zoufalství je často zažíváno prostřednictvím velkých tragických událostí nebo katastrof. K dispozici je také obecně lidská skupinová karma, která je nedílnou součástí lidské existence. Ta může také být vyjádřena jako životní podmínky skupiny, které mohou být etnické, náboženské, geografické, nebo vyrovnány jinými způsoby v důsledku skutků či dohod v minulosti. Karma je lineární, realizuje se prostřednictvím duše, a také se dědí jako důsledek významných aktů vůle. Pravděpodobnost takových zdánlivě negativních důsledků lze snadno odvodit z lidské historie, v níž často a opakovaně docházelo k zabíjení nevinných, jakož i k záměrně škodícím a prostopášným činům znesvěcení (tj. negativní karma).

Zahrnutí do toho, co se jeví jako negativní karmické následky, dochází v důsledku předchozího souběhu nebo účasti. To znamená, že potlesk u smrti gladiátora je stejně karmicky významný, jako ponuré uspokojení z bolesti a utrpení nebo smrti druhých. Jásat při popravách gilotinou znamená se

spojit s jejími karmickými následky. Vzít spravedlnost do vlastních rukou znamená vystavit se karmickému riziku. „Spravedlnost je moje, praví Hospodin.“ Víru, že Božství zaručuje absolutní spravedlnost, je obtížné přijmout ve světě plném zdánlivých nespravedlností. Je lepší věřit v absolutní spravedlnost Boží a „nesoudit, abyste nebyli souzeni,“ protože je dobře si uvědomit, že „Ať ten, kdo je bez hříchu, první hodí kamenem.“

Užitečnou analogií Boží spravedlnosti (zákonům karmy) je poznání, že nekonečné všudypřítomné a vševědoucí pole vědomí je samo o sobě Božské vyzařování, ve kterém jsou všechny probíhající události, bez ohledu na to, jak jsou zdánlivě triviální, zaznamenávány. Při narození je člověk automaticky zařazen v souladu s celkovým svým karmickým polem podle kvality do příslušného lineárního pole v samotném nekonečném poli vědomí. Proto pouze prostřednictvím aktu vůle může subjekt určovat svůj vlastní osud. Na úrovni vědomí je ovlivněn změnou k lepšímu nebo k horšímu podle interních řešení a volných jednání, což má za následek že subjekt je přitahován k vhodně definované úrovni vědomí a tak „přitahuje pole“ (viz. „Moc a síla“, 1995). To znamená, že úroveň vědomí představuje karmické dědictví.

Z celkového pochopení podstaty vědomí, je vidět, že spravedlnost (karma) je automatickým důsledkem vzájemného působení vibrací duše v rámci celkového nekonečného pole vědomí. Výzkum vědomí potvrdil pravdivost biblické pasáže: „Bez boží vůle nepadne ani vlas na lidské hlavě“. O všem se ví v nekonečné oblasti božství, kde automaticky vládne spravedlnost. Bůh, který je pomstychtivý, žárlivý, hněvivý, a je údajnou příčinou katastrof, je antropomorfní projekce z podvědomí a fantazie. Je však zřejmé, že přírodní katastrofy existovaly v dokonce větším měřítku před výskytem člověka a průběhem dějin lidstva a předpokládá se, že způsobily ukončení věku dinosaurů.

Abychom to shrnuli, jak je obecně známo, karma (duchovní osud) je důsledkem rozhodnutí vůle a určuje duchovní osud po fyzické smrti (nebeské úrovně, peklo, očistec, nebo takzvané vnitřní astrální roviny [barda]). Možnost reinkarnace v lidské fyzické oblasti, jak bylo zjištěno při výzkumu vědomí, může být provedena pouze po dohodě s individuální vůlí. Tak, všichni lidé z vlastního popudu zvolili svou cestu. Kromě toho, výzkum vědomí potvrzuje, že všechny osoby se rodí do optimálních podmínek pro svůj duchovní vývoj, bez ohledu na to, jak podmínky navenek vypadají.

Karma ve skutečnosti znamená odpovědnost, a jak je uvedeno v předchozím duchovním výzkumu, každá entita je odpovědná vesmíru. Je také dobře

známo, že pozitivní karma (dobré skutky, modlitba, nesobecké služby, shovívavé akty, atd.) může kompenzovat a zvrátit negativní („špatnou“) karmu. V tomto procesu se „zásluhy“ hromadí a mohou někdy pomoci vyhnout se neštěstí v konfrontaci s osudem. Duchovní pokrok automaticky vyplývá z volby dobré vůle, odpuštění a láskyplnosti jako způsobu bytí ve světě, než ho vnímat jako transakci za účelem zisku.

Práce prostřednictvím vlastní „karmy“ zahrnuje nejen tento život, ale i historické, dávno zapomenuté evoluční aspekty. Duchovní práce může vyvolat potlačované postoje, myšlenky nebo víry v osobním nevědomí, stejně jako aspekty kolektivního lidského nevědomí, které jsou energeticky analogické k systému čaker z Jungových archetypů (např. srdce dítěte, nevlídnost válečníka, naivita dospívajícího, atd.). Vzhledem k povaze lidského vývoje, a to i u zralých, inteligentních a dospělých lidí mohou být stále ještě funkční infantilní a dětinské postoje, které působí mimo vědomí. Jedním z nejčastějších je nevědomá rovnováha mezi „jsem dobrý“ a „jsem špatný.“ (Jedná se o oblast vícenásobné poruchy osobnosti typu Jekyll a Hyde.) Tato dichotomie dobrý / špatný může být zdrojem různých psychických obtíží, z nichž nejčastější je projekce svého „špatného já“ na ostatní.

Skupina: Katastrofy, regionální a situační

Závažná chudoba, strádání a hladovění jsou geograficky endemické v celých regionech, kulturách a velkých oblastech ve světě, jak je popsáno a v grafu v předchozí práci (*Pravda vs. klam*, kapitola 14). Ty se vyznačují vysokou novorozeneckou a dětskou úmrtností, krátkou dobou života, vysokou mírou nemocnosti, občanskými nepokoji, kmenovými válkami, krutostí a masovým vražděním.

Výzkum vědomí potvrzuje, že regionální endemická chudoba je skupinově karmického původu a projevuje se v korelaci s genovým přenosem.

Časné formy hominidů (kalibrační úroveň 85 – 90) přicházely a odcházely, a Homo sapiens z evolučního hlediska vznikl z evolučního stromu celkem nedávno. V současné době většina lidské populace (sedmdesát osm procent) kalibruje pod 200, tudíž z tohoto důvodu iniciuje a přitahuje zkušenosti v souladu s touto úrovní.

Každá kalibrovaná úroveň vědomí je znakem vývoje a indikuje výstup z nižších úrovní a může také reprezentovat, do jaké míry ti, kteří byli kdysi na vyšší úrovni, klesli v důsledku volných možností. Tato úroveň sestupu je dobře zdokumentována v případech velmi známých politických vůdců, kteří začali s vnitřními ideály, s kalibrací vědomí na 400 bodech, a kteří později, v důsledku vývoje velikášství, spadli na velmi nízké hodnoty (Napoleon, Hitler, atd.). Stejný jev se vyskytuje u

běžných jedinců, jakož i ve skupinách, jako obyvatelé Velikonočního ostrova a dalších společností, které přicházely, a mizely.

To, co je obecně známé jako negativní karma, je někdy označováno jako „dluh“, například „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.“ I když rozhodnutí vůle mají karmické následky, mohou být vyrovnány vhodným duchovním jednáním a sebeodevzdáním.

Jak se lidé vyvíjejí duchovně, tak na každé úrovni se setkají s určitými zkouškami a pokušeními, kterým mohou neopatrně podlehnout. Z nich jsou nejznámější, samozřejmě, bohatství, moc a prestiž (pýcha předchází pád, moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně, atd.) To je klinicky popsáno jako „Luciferovo pokušení“ moci, tedy kvůli získání moci samotné nebo moci nad druhými. Zdrojem chyby je připisovat zdroj energie egu místo Božství. Podobné pády se vyskytují v sekulárním světě, kde se zdá, že ředitelé firem ztratili veškerý smysl pro realitu a podlehli chamtivosti a neomezené moci. Hanba je také důsledkem zneužití duchovního nebo náboženského postavení a vlivu, jak je patrné v katastrofách padlých guru, kteří kdysi měli celosvětové uznání a obrovské bohatství.

Mnohá světová literatura obsahuje báje, například o starých řeckých a germánských bozích, stejně jako Starý zákon a ostatní náboženství, která byla později nahrazena vývojem monoteismu. Že duchovní práce může být náročná, o tom svědčí zaznamenané příběhy křesťanských světců. Mnohé z nich jsou výstižně popsány v Pokušení svatého Antonína a Vyznání sv. Antonína. Buddha také popisoval, jak byl napaden negativními iluzemi a energiemi ‚démona‘ *Mara* (iluze).

Z předchozích studií, se zjistilo, že každý se rodí do optimálních podmínek pro karmické příležitosti. Proto je moudré soudit opatrně a ne podle toho, co se jeví jako neštěstí nebo katastrofy. Ty mohou být branou k osvobození pro ty, kteří mají negativní karmu a mohou se proto vrátit zpět. Tak zdánlivě katastrofické události mohou být velmi důležité a nezbytné prvky pro evoluci duše.

Transcendence

V hlubinách zoufalství chybí energie a dokonce i vůle přežít. Často jen až v samotných hlubinách pekla a absolutního zoufalství se dokáže člověk svého ega vzdát, dokonce někdy až v okamžiku hrozící bezprostřední fyzické smrti. V extrémním případě nekonečného utrpení, duše může prosit: „Jestliže Bůh existuje, prosím ho o pomoc,“ a nastane velká transformace. To potvrzuje pravdivost učení Zen, „Nebe a peklo jsou odděleny jen jednou desetinou palce od sebe.“ Bizarní je, že ego může dosáhnout tohoto bodu ve snaze obvinít Boha a dokázat mu, že nemá

pravdu, i za cenu vlastní fyzické smrti (ego se, jako tonoucí, stébla chytá), a tudíž i na poslední chvíli dokázat, že smrt je realita a že Bůh není.

Dualita hanby

Hanba je důsledkem popření reality já (lidského) a „Já“ (božského). Je to přechodná etapa v běžném životě, ale znamená velmi významnou překážku pro duchovní vývoj, je-li převládající úroveň vědomí, a v extrémním projevu dokonce ohrožuje fyzické přežití.

Duality studu

Přitažlivost

Odpor

Seberepresivní	Odpuštění si
Deprese	Volba ve prospěch života
Odsuzující	Vzdát se Boží vůli
Negativnost	Pustit se pozice
Zmenšovat se, skrýt	Být viditelný
Cítit se bezcenným	Přijetí daru života
Zatvrzelý	Pružný, flexibilní
Odsoudit	Odpustit
Umrtvování	Vyberte si sebevědomí
Očernit	Sebeúcta
Sebenenávisť	Odpustit si
Krutost	Dobročinnost
Nevyrovnanost	Vyváženost
Sebeobviňování	Na vině neznalost ega
Zdůrazňovat chyby	Překročení omezení
Neobjektivní selektivní pohled	Vyvážený celkový pohled
Jsem poražený	Jsem napravený
Konec cesty	Začátek nového
Nesympatický	Každé Boží dítě si zaslouží lásku
Chyba je neodpustitelná	Chyba je lekce
Narcistická orientace	Starost o druhé
Sloužit sobě	Sloužit životu
Shovívavé sebehodnocení	Pustit se egoistické pozice

Jsem středem života	Jsem účastník v životě
Zaměřit se na sebe	Zaměření na ostatní
„Měl by mít“	V té době jsem nebyl schopen

Následující část: Kapitola 2. Vina a mstivá nenávisť (úroveň 30)